

/CLIMBING PAKLENICA

Waar goed gezelschap, rotsen en vechten tegen de wind de ultieme combo blijkt...

Woensdag 29 januari 2015: ergens in Gent weerklinkt een gil bij het lezen van de KBF stagebrochure. Bergsport Provincie Antwerpen organiseert een stage Outdoor voorklimmen multipitch!

We lezen:

"Heb je KVB3 reeds op zak?"... Check!

"Wil je tips en tricks bijleren?"... Check!

"Een week lang genieten van de mooiste multi-pitch beklimmingen van Kroatië?"... Triple check!

Na het plegen van een telefoontje kunnen we nog op de valreep mee.

Tijdens een kleine samenkomst in Puurs worden de laatste afspraken gemaakt. Eén zin springt me in het oog: "April = normaal 15-20°C, met koude wind uit zee." Verdere uitleg luidt: "Soms een klein mistral-achtig windje, maar niet echt iets om je zorgen om te maken." Dat klinkt niet slecht! Vol enthousiasme worden alle topjes uit de kast opgediept en de zonnecrème aangekocht. Ik ben klaar voor wat een zalige klimreis moet worden.

PAKLENICA SWEET TEMPTATIONS

Na een kleine herschikking van de bagage (wat wil je, al die topjes en voor alle zekerheid toch wat thermisch ondergoed) is iedereen ingecheckt en stappen we gezellig het vliegtuig op. We zijn met een groepje van 8, begeleid door 2 BPA sensei's: Bram en Kevin.

Na een kleine 2 uur vliegen en een korte huurautorit komen we aan op onze uitvalsbasis voor de komende week: Starigrad - Paklenica. De eerste pintjes worden aangekocht en de avond kan beginnen. De eerste beloftes worden gedaan: morgen eten we pannenkoeken als dessert!

DANSEN, DANSEN, DANSEN

Alright, vandaag is het de eerste echte klimdag! Vol enthousiasme springen we de auto in en gaan we kennismaken met het klimgebied. Dit valt echter tegen, want de wind giert door de kloof en de rotswand voelt ijskoud aan. Bakken of niet, de kou heeft onze vingers volledig verlamd waardoor we er niets van voelen. Ook de tenen worden niet gespaard met enkele pijnlijke ontdooi-momenten tot gevolg.

Na het bijstellen van de verwachtingen besluiten we te gaan klimmen op een makkelijker stuk, beschermt voor de wind. Maar ook daar staan we nog steeds te dansen, te dansen en nog eens te dansen tegen de kou! Tot Lucie haar enkel net niet breekt en de EHBO-kennis van onze chaperonnes wordt getest. Dan maar herhaling van de nodige KVB3-kennis: origami met bandlussen (oftewel paalsteeksels), "how not to drop your partner"-mastworpen en rappellen voor dummies (jep, one of them).

Voor we het goed en wel beseffen zit de eerste dag erop, is onze eerste bak pintjes leeg en belooft keukenwonder Bram ons pannenkoeken... morgen dan wel te verstaan.

APPROACHEN FOR NEWBIES

"Vind de route op eigen houtje", zo klinkt de uitdaging van vandaag. We zoeken twee routes uit op de "Kuk od Skradelin" rots. Volgens de topo: "Very popular among climbers due to its position right above the parking lot", een approach-eitje dus. Of toch niet...?

Na lang zoeken, discussiëren, herkenningspunten vergelijken en routes tellen beginnen we aan onze klim. De 1 minuut approach worden er uiteindelijk 45...

We hebben de relatief windstille route Armadillon uitgekozen (4 touwlengtes). Het andere team klimt de Kameni Croissant. We starten vol goeie moed, maar goeie moed alleen is niet genoeg om snel te klimmen: het eerste kak-in-de-broek-moment is een feit en in de mentale waanzin die volgt worden bakken bier uitgedeeld als beloning voor de geleverde prestaties. Gelukkig kunnen de naklimmers hierdoor een uur van het uitzicht genieten en een praatje slaan met een voorbij dartelende Duitse-wand-schone.

Ondertussen ontwikkelt team Kameni Croissant de nieuwe, eigentijdse klimstijl "als een walvis het zwembad uitkomen." Deze valt te omschrijven als technisch, met een snuifje doorzettingsvermogen op een bedje van oerkreet.

Na het doorstaan van de messcherpe rotsen en de Dulfer stijl chimneys worden we beloond met een zalig zonnig uitzicht over Paklenica en trakteert het natuurpark ons met een extra stevige wind. Op die manier weten we meteen hoe het voelt om te rappellen langs een horizontaal touw: speciaal.

Voldaan beslissen we om morgen pannenkoeken te eten en vandaag eigen chocomousse met choco te maken! Qua teambuilding kan dit wel tellen en voor de fans van luchtig eiwit met een bodempje choco een echte aanrader.

BATTLE OF THE SEXES

Dinsdag 7 april wordt de dag van de "battle of the sexes", hell yeah. Kevin en de dames klimmen Watersong op de Veliki Kuk terwijl de boys zich aan de Karamara Sweet Temptations wagen. Wij, de dames, gaan de uitdaging graag aan. Wanneer we uit de auto stappen komt de wind terug stevig opzetten en in de ganse omgeving is geen enkele klimmer te bespeuren. Bij elke stap lijkt de wind ons net iets meer om de oren te blazen. Volledig ingeduffeld vergeten we rond te kijken en lopen we opnieuw verkeerd. Gelukkig grijpt goeroe Kevin op tijd in en gaan we via ferrata stijl Watersong tegemoet.

Bij het zien van de omgewaaide bomen beginnen we toch wat te twijfelen, zeker als er vlakbij rotsen naar beneden vallen. We verstaan elkaar amper en staan verkleumd op een kluitje. Klimmen, verantwoord of niet? De glinsterende plaatjes in de dicht behaakte route overtuigen ons om toch aan de route te beginnen. Dit was zonder twijfel de best behaakte route en waarschijnlijk erg mooi, maar het is ijskoud en de wind maakt het zelfs moeilijk om na te denken. We voelen ons als speelballen van de wind en bibberend op onze kluitjesrelais beslissen we om toch te rappellen. We hebben een ware "route of horror" achtergelaten: overal hangt bloed aan de rots en het achtergelaten materiaal zal zeker (de)motiverend werken voor de volgende cordées.

De jongens daarentegen klimmen hun 4 lengtes wel uit, maar ze moeten toch toegeven dat ze een beetje afgezien hebben in deze voor de tijd van het jaar zeldzame windsnelheden. In een uurtje rariteitenkabinet leren we elkaar 's avonds weer wat beter kennen: kin-spier-beheersing, lenigheid en yogastanden als "De Pauw" en "De Kraanvogel" komen aan bod. We vergeten zelfs om pannenkoeken te eten!

NOOIT TE OUD OM TE LEREN

Een mentor-vrije klimdag, deze woensdag 8 april. We hebben gekozen om samen de Stup op de Anica Kuk te klimmen. De touwgroepen klimmen in elkaars buurt en de routes Domzalski, Karabore, Pero, en Danaja moeten eraan geloven. Eén van de routes wordt omschreven als: "The majority of photographs showing Paklenica were taken on this route. The ultimate experience!" Deze keer heeft de topo niet gelogen, het zijn stuk voor stuk prachtige routes.

En vandaag leren we allemaal iets bij:

1. Het begint door te dringen dat de quotering van de routes met een grote korrel zout moeten genomen worden. De roep van de dag was, na een hels chimney moment: "In wat voor wereld leven wij als dit als 4b gequoteerd staat?!!"
2. Bram ondervindt dat omgekeerde psychologie (lees: mensen de grond inboren voor ze een route inkruipen) niet klimmotiverend werkt.
3. Macaroni-touwen ontwarren, haken zoeken en naar de juiste relaistanden klimmen zijn multi-pitch vertragende factoren.
4. Begeleiden betekent o.a. ook een hele dag zitten en kijken.
5. Met z'n allen willie-walker-energiekoekjes bakken en eten is best gezellig.
6. Morgen bakken we pannenkoeken!

"IN PRACHTIG WEER TREKKEN DE MADAMMEN HUN PLAN OP DE 350 METER HOGE WAND. HET KLIMTEMPO BLIJFT ER GOED IN EN DE 10 TOUWLENGTES WORDEN MET VEEL ENTHOUSIASME GEKLOMMEN..."

CHIIIIIIIMNEY, FULL THROTTLE

The fellowship gaat elk zijn eigen weg. Enkelen trotseren de Slovenski aka Pips op de Debeli Kuk, terwijl een andere groep de befaamde Mosaraski op de Anika Kuk beklimt. Iemand drentelt de zusterkloof "Mala Paklenica" door (voor de niet-klimmer is de Mala-Paklenica wandeling zeker een aanrader) en een laatste minion blijft zelfs gezellig thuis. Voor de klimmers is dé uitdaging van de dag de Pips, een route van 6 touwlengtes, met een chimney van, volgens de minimalisten 5 meter, volgens de realistici 15 meter lang, en met slechts 3 haken onderweg. Er moeten een paar zware blokpassen overwonnen worden, waardoor zelfs de met ijswater gevulde aderen er een beetje shocked 'n shaken uitkomen.

Het is extra leuk om allemaal terug samen te komen in de Velika Paklenica klimkloof en samen te genieten van de verkoelende rivier en ijsjes. 's Avonds kunnen we eindelijk, bijna wind-vrij, het lokale dorpje verkennen, de bijna niet-bestaande lokale keuken proeven (pannenkoeken zijn géén lokale specialiteit), de lokale rum "Room" ontdekken en leren Kevin en Bram wat stationsromannetjes écht inhouden.

HERE COMES THE SUN

Op de laatste klimdag is iedereen paraat om er nog eens een goeie lap op te geven. Thema van de dag: Battle of the sexes 2.0. Kevin en de dames gaan richting Mosaraski terwijl de boys zich vandaag bewijzen op de Pips. Dit was zonder meer de zaligste klimdag van de stage. In prachtig weer trekken de madammen hun plan op de 350 meter hoge wand. Het klimtempo blijft er goed in en de 10 touwlengtes worden met veel enthousiasme geklommen.

Opmerkelijk waren een richeltjes-traversée (veel minder beangstigend dan de krachtpatzers/niet-evenwichthoudende boys beschreven) en een zalige hoekver-snijdende 6a. Zonder plaspauze is 350 meter toch wel heel erg lang, en zodoende lassen we de nodige pauze in! Op de top krijgen we een prachtig uitzicht voorgeschoteld. Zonder approachschoenen blijkt de afdaling een hachelijke onderneming, maar uiteindelijk zijn we voor de boys beneden: missie geslaagd.

Het einde van de vakantie vieren we met enkele pintjes en de fles Room, en komt de 60 gig muziek goed van pas. In een vlaag van haantjesgedrag wordt er nog gearmworsteld tot de spieren verzuren voor de volgende 4 dagen. Uiteindelijk vindt iedereen een slaapplek (al dan niet in hun bed) en keert de rust terug in het Kroatisch massief.

PAKLENICA, DU WAR WUNDERSCHÖN

Met spijt in het hart keren we vandaag terug naar huis. De laatste uitdaging wacht ons op de luchthaven waar we net niet de lokale politie moeten omkopen voor zogezegd "verkeerd parkeren." De douane laat zich ook nog eens gelden en ongeveer 200 euro aan prussiks en bandlussen (emotionele waarde: onbetaalbaar) worden naar de vuilbak verwezen.

Met nog veel meer spijt in het hart nemen we afscheid van elkaar en stappen we het grote, zwarte gat tegemoet. Maar één ding is zeker, dit was "wunderschön"!

Merci Toon, Annemie, Jan, Laure, Eric, Lucie, Jerry, Bram en Kevin. Wanneer gaan we nog eens klimmen? ▲

REISWIJZER

Bereikbaarheid

Het park strekt zich uit over het Zuid Velebit gebergte achter Starigrad, en is via de Zagreb-Split-snelweg met de auto te bereiken. Het busstation van Zadar is vanuit het hele land met de bus te bereiken. Reken op een busrit van 55 minuten tot Paklenica.

Het dichtstbijzijnde vliegveld is het vliegveld van Zadar (vliegveld Zemunik). Vanaf het vliegveld is het een half uur rijden naar Nationaal Park Paklenica.

Accommodatie

Het park biedt accommodatie in een berghut, 'shelters' en een camping. In Starigrad (een plaats en haven aan de kust van het Velebit Kanaal) kun je hotels en privé-accommodatie vinden. Camping National Park ligt naast het administratief gebouw van het park en biedt plaats aan ongeveer 100 gasten. Het is geopend van 15 maart tot 15 november.

Tips

Het park is het hele jaar door de moeite waard om te bezoeken. Nationaal Park Paklenica is het meest bezochte klimgebied in Kroatië en het park is extra bijzonder omdat het zo dicht bij de zee ligt. Het park is bovendien ook zeer geliefd bij speleologen, alpinisten, wandelaars, hikers en kruidenverzamelaars.

In het park vind je een aantal fietspaden die ook worden gebruikt als educatieve routes. Verder telt het park ongeveer 200 km aan wandelpaden. De paden die naar de hoogste pieken van Velebit leiden zijn bestemd voor alpinisten en bergbeklimmers.